

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 24082

гр. София, 11.07.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
закрито заседание на 11.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

като разглежда дело номер **8243** по описа за **2024** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

Образувано е по молба на Х. Й. /Н. О./, турски гражданин, [дата на раждане] , в М., Република Т., със съдебен адрес: [населено място], [улица] чрез адвокат А. Г. за изменение на решение № 7242 от 02.03.2025 г. постановено по адм.дело № 8243/2024 г., в частта му за разноските.

Препис от молбата е надлежно изпратена на ответната страна, която чрез процесуалния му представител юрк. Ч., е взел становище за неоснователност на същата.

Съдът като взе предвид постъпилата молба и прецени материалите по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Молбата е подадена в срока за обжалване на определението съгл. разпоредбата на чл.248 ал.1 от ГПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество молбата за изменение на определението в частта за разноските е неоснователна, поради следните съображения:

Съдът констатира, че с постановеното по делото решение № 7242 от 02.03.2025 г. е отменил по жалба на Х. Й. /Н. О./, турски гражданин, [дата на раждане] , в М., Република Т., решение № 32-950020/29.07.2024 г. издадено от К. Ф. за Директор на ТД Митница Б.. Със същото решение Агенция „Митници“ е осъдена да заплати на Х. Й. /Н. О./, турски гражданин, [дата на раждане] , в М., Република Т., разноски в размер на 10.00 лева за държавна такса /погрешка изписано адвокатско възнаграждение/.

В мотивите на съдебния акт, съдът изрично е изложил съображения защо счита, че в полза на Х. Й. не е възникнало право за присъждане на претендираните в производството разноски за адвокатско възнаграждение.

Действително по делото е представен договор за правна защита и съдействие, сключен между Х. Й. и адв. А. Г. за осъществяване на безплатна правна помощ в хипотезата на чл. 38, ал.1, т.3 от ЗА. Съгласно чл.38, ал.2 от ЗА, в случаите на оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие по чл.38, ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, определено от съда в размер не по-нисък от

предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 от ЗА. Разпределянето на отговорността за разноси се осъществява по правилата на чл.78, ал.1 и ал.3 от ГПК, приложими на основание чл.144 от АПК. Съдебната практика безпротиворечиво приема, че за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от ЗА е достатъчно по делото да е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че упълномощеният адвокат оказва безплатна правна помощ на някое от основанията по т.1-3 на чл.38, ал.1 от ЗА, като не е необходимо страната да установява и да доказва съответното основание за предоставяне на безплатна правна помощ, ако то не бъде оспорено. Освен че е достатъчно основание за присъждане на разноси за предоставена безплатна правна помощ обаче, договорът е необходим, за да се установи как именно е уговорено процесуалното представителство между страните по него. Освен това насрещната страна следва да е наясно на какво основание и в какъв размер се претендират разноските.

Вярно е, че доколкото писмената форма на договора за правна помощ е форма за доказване (видно от мотивите към т.1 на ТР № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС), липсата на писмен договор не е пречка да бъде удостоверено в процеса постигнатото съгласие, че учредената с пълномощно процесуална представителна власт за адвокатска защита ще бъде предоставена безплатно. Това обстоятелство обаче не се презюмира, а следва да бъде установено от данните по делото. Следователно трябва да е налице индикация, че между страните по договора е налице съглашение, че правната помощ ще бъде предоставена безплатно. Посочването, че се иска заплащане на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал. от една страна дава яснота на другата страна в какъв размер биха били тези разноси, а от друга страна дава възможност на същата евентуално да оспори основанието, на което това възнаграждение се претендира.

В случая както се посочи по-горе по делото е представено пълномощно, по силата на което жалбоподателят е упълномощил адв. А. Г. да го представлява по заведеното дело до приключването му пред всички съдебни инстанции. В това пълномощно е предвидено, че се предоставя безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.3 от ЗА.

При това положение, съдът намира, че на жалбоподателят се дължат разноси за осъщественото от страна на адв. Г. процесуално представителство, но по отношение на дължимият се размер същият следва да бъде определен в размер на 1000 лева по реда на чл. 8, ал. 3 от Наредба №1/2004 г. за възнагражденията за адвокатската работа, тъй като както е посочено и в мотивите на решението, следва да се има предвид, че с административния акт, предмет на оспорване в настоящото съдебно производство единствено е продължен срокът на задържането на паричните средства и липсва материален интерес.

По изложените съображения, настоящия съдебен състав намира, че молбата на Х. Й. за изменение на решението, в частта за разноските, следва да бъде уважена.

Воден от горното и на основание чл. 248 от ГПК, приложим по арг. от чл. 144 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ съдебно решение № 7242 от 02.03.2025 г. постановено по адм.дело № 8243/2024 г. по описа на Административен съд – София град, Трето отделение, 70-ти състав, в частта за разноските, както следва:

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на Х. Й. /Н. О./, турски гражданин, [дата на раждане], в М., Република Т., разноси в размер на 1000 лева за адвокатско възнаграждение.

Определението подлежи на оспорване по реда за оспорване на решението.

Препис от определението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: